

Och far min, salig, han var en skeppare, han, han,
 Han var, besitta, den axelbredaste man, man.
 Han gick i tröja, och kalfskinshandskar han hade,
 Och ganska ofta han vid mitt öra dem lade.

Jag var då pojke och lätt matros uppå skutan,
 Utkik på toppen liksom *pass-opp* i kajutan.
 Jag sof på däck och ankartäget var kojén,
 Och focken täcket, och hufvudgård ankarbojen.

Till sjös far man just ej vara klen, då det gäller,
 Och far min var just ej bland de blöta, han heller.
 Då stormen hven, så det blåste tvärs genom kroppen,
 Då föll det gubben just in att se mig på toppen.

På gubbens lynne vardt man just aldrig bedragen.
 I soluppgången jag tog mitt märke för dagen:
 Då jag i trappan och kajutdörrn hörde smällen,
 Då var jag säker att *daggen* föll innan qvällen.

Men blåste vinden, så skummet yrde kring bogen,
 Och vågen plöjdes liksom en fåra för plojen,
 Då tog han *snuggan*, och helt förnöjsam till sinnes,
 Han satt och talte rätt mången strof, som jag minnes: